

บทที่ 1

เที่ยงธรรม

เจิงหนานต้องเซี่ยจื้อซานมิได้นอนหลับอย่างเต็มตื่นมาสิบวัน
สิบคืนแล้ว

ดวงตาสาดประกายเฉียบคมยามมองผ่านไฟพรพลสามพันคนที่
นำเคียวพญาเกรงค้อนนั้นของมัน ยามนี้กลับอ่อนล้าจนแทบจะลืมไม่ขึ้น
เส้นเลือดฝอยแผ่กระจาย

แต่เซี่ยจื้อซานมีกลิ่นลับตา มันกัดดาบสั้นเล่มหนึ่งเอาไว้ ดาบศึก
อีกเล่มหนึ่งห้อยขวางตรงเอว ปืนปายไปบนชะง่อนผาด้วยมือและทำ
พยายามมุ่งหน้าไปยังส่วนลึกที่อันตรายยิ่งกว่า ดวงตาไม่ลืมกวาดมอง
รอบด้าน พยายามทะลุผ่านป่าเขาที่ปกคลุมด้วยหมอกควัน ในแววดา
เต็มไปด้วยความหวาดระแวง

ราวกับจะมีศัตรูปรากฏตัวในหมอกได้ทุกเมื่อ

ผู้ที่อยู่ด้านหลังมันเหลือเพียงยี่สิบกว่าคนสุดท้าย นอกจาก
องครักษ์ที่ค่อนข้างห้าวหาญไม่กี่คน บรรดารองแม่ทัพคนสนิทได้
พลัดพรากไปในการต่อสู้ เป็นตายมิอาจรู้ได้ เซี่ยจื้อซานไม่ต้องการ

ที่จะหาพวกมันคนใดคนหนึ่งกลับมา ขณะนี้ในใจมันมีเพียงความคิดเดียว

...หนีออกจากเหิงสุ่ย

เมื่อสิบปีก่อนมันหนีเข้าป่าเป็นโจร จากนั้นยี้ตู่เขาตั้งตนเป็นฮ่อง
สร้างดินแดนผืนหนึ่งด้วยมือเปล่า เอาชนะกองทัพทางการกลุ่มใหญ่
ที่มารบปราบปรามครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงขั้นเคยนำพลบุกโจมตีเมืองเช่น
กั้นโจวและหนานคัง สิ้นคลอนราชสำนัก ทุนที่ใหญ่ที่สุดของเซี่ยจื้อซาน
คือเหิงสุ่ย ค่ายใหญ่ซึ่งมีลักษณะพื้นที่อันตรายแห่งนี้

ทว่าคาดไม่ถึงว่าวันนี้เหิงสุ่ยกลับกลายเป็นกรงขังของมัน

ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ ทั้งหมดเพราะคนผู้นั้นมาถึง

เสียงปืนใหญ่ในที่ไกลดังขึ้นอีกแล้ว เซี่ยจื้อซานและไพร่พล
ทอดมองไป เห็นเพียงท้องนภาสะท้อนประกายไฟ พวกมันรู้ว่านั่นคือ
ที่อยู่ของค่ายฉางเหอตั้ง ดูเหมือนแม้กระทั่งฐานที่มั่นสุดท้ายก็ถูกยึด
ไปแล้วเช่นกัน

เซี่ยจื้อซานมองดูครู่หนึ่ง ซ้ายยังมองลูกน้องที่สีหน้าสลดหดหู่
ข้างกาย ก่อนผืนปลุกเร้าจิตใจ หยิบดาบสั้นที่คาบในปากออกพลาง
ตะโกนไปยังพวกมัน

"เดินต่อไป! อย่าได้ท้อถอย! ขอเพียงหนีพ้นเคราะห์นี้ เมื่อถึงถ่งกั๊ง
พวกเราก็จะผงาดขึ้นอีกครั้ง!" ถ่งกั๊งกับเหิงสุ่ยคือสองชัยภูมิใหญ่
ของเมืองหนานอันแห่งนี้ หลันเตียนเฟิงหัวหน้าค่ายที่ถ่งกั๊งในปีนั้น
มันก่อกบฏแทบจะพร้อมกันกับเซี่ยจื้อซาน แสนยานุภาพและกองกำลัง
ก็ไล่เลี่ยกัน หลายปีที่ผ่านมาแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันมา
โดยตลอด ร่วมกันต่อต้านทางการ ขอเพียงบรรลุลี้ถ่งกั๊ง เรียกรวม
ไพร่พลที่พลัดพรากขึ้นใหม่อีกครั้งที่ด้านโน้น หากสองค่ายร่วมมือกัน
สู้รบกับกองทัพทางการที่มารุกรานอีกครั้งต้องพลิกจากแพ้เป็นชนะ

ได้อย่างแน่นอน เขี่ยจ้อซานเชื่่อมั่นเช่นนี้

นี่คือทางรอดเพียงหนึ่งเดียวในตอนนี้อย่างมั่นเช่นเดียวกัน

เมื่อคิดถึงตรงนี้เขี่ยจ้อซานก็กัดดาบสั้นแน่นอีกคราแล้วป็นปาย
หน้าผาสีบต่อ

เขี่ยจ้อซานคือชนเผ่าป่าเถื่อนชาวเซอ เค้าโครงหน้าตาแข็งแกร่ง
คมคาย ร่างกายแขนขาจุดตั้งเหล็กเส้น แม้จิตใจอ่อนล้า แต่ทักษะ
การปีนเขายังคงคล่องแคล่วเสมือนลิงค่าง ชาวเซอเรียกขานตนเองว่า
'เค่อภูเขา'* แต่ละยุคสมัยอาศัยอยู่ในถิ่นฐานที่อันตราย เผาหญ้า
ซุดหลุมเพาะปลูกและล่าสัตว์ประทังชีวิต สำหรับเขี่ยจ้อซานแล้วป่าเขา
แห่งนี้คือบ้าน

ไพร่พลล้วนติดตามก้าวไปข้างหน้าภายใต้การให้กำลังใจของ
เขี่ยจ้อซานพลางหวนนึกถึงบุญคุณความแค้น พฤติกรรมปล้นสะดม
ข่มขืนชำเราตามอำเภอใจ วันเวลาแห่งความสุขที่ได้ทำให้ชาวบ้าน
ในร้อยหลี่โดยรอบหวาดกลัวเมื่อได้ยินข่าวในหลายปีที่ผ่านมา พวกมัน
ไม่อยากจะทิ้งไปเช่นนี้

ขณะที่เขี่ยจ้อซานปีนเขา ในใจกลับด้านทานความคิดหลากหลายประเภท
ที่ผุดขึ้นมาไว้มืออยู่ โดยเฉพาะความทรงจำที่พ่ายแพ้ติดๆ กันใน
หลายเดือนนี้

มันคิดไม่ตกโดยแท้จริงว่าตนเองพ่ายแพ้ศึกนี้ตั้งแต่เมื่อใด

หลังได้ยินข่าวโจรจางโจวแห่งฝูเจี้ยนทางตะวันออกถูกกองทัพ
ทางการปราบปรามในตอนแรก เขี่ยจ้อซานก็ได้เตรียมป้องกันก่อนแล้ว

* ชาวเขาเผ่าเซอ เป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยในเขตภูเขาซึ่งแบ่งแดนระหว่างมณฑลเจ้อเจียงและมณฑล
ฝูเจี้ยน มีความใกล้ชิดและใช้ภาษาร่วมกับเชื้อชาติส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่มณฑลทั้งสอง ได้แก่
ชาวเค่อจยา (ฮากกาหรือชาวแคะ) เผ่าเซอจึงมีอีกหลายชื่อเรียก เช่น เผ่าเซอเค่อ เผ่าซานเค่อ
(เค่อภูเขา)

มันมอบภารกิจรักษาความปลอดภัยในการซ่อมแซมค่ายให้ไพร่พลเตรียมรับมือศัตรูทุกเมื่อ ภายหลังจากอาศัยผู้ประสานงานภายในที่ซื่อตัวกับทางการ เชี่ยวฉือซานยังได้รู้ว่าผู้ตรวจการเจียงซีได้เตรียมรวมพลกับกองทัพทางการหูก่วง บุกโจมตีถึงกั๊งที่ใกล้กับชายแดนหูก่วง เลือกลงต้นเดือนสิบเอ็ดเป็นวันรวมตัว เชี่ยวฉือซานจึงให้ไพร่พลพักผ่อนก่อนเพื่อเตรียมรับศึกหากหลันเทียนเฟิงแห่งด่งกั๊งถูกตีแตก

มีคนคิดว่ากองกำลังสิบเส้นทางแห่งเจียงซีได้รวมหมื่นคนพลันปรากฏตัวที่เหิงสุ่ยในต้นเดือนสิบเสมือนนงูตี

สิ่งที่เชี่ยวฉือซานกับไพร่พลเผชิญสืบต่อคือความวุ่นวายกับความปราชัยที่ไม่ว่างเว้น กองทัพทางการไม่รู้ทำเช่นไรกลับป็นขำหน้าผาล่วงหน้ามาอย่างพร้อมพร้อม ช่วงชิงที่สูงและยึดครองกับดักหินไม้ที่โจรวางไว้บนเขาและปล่อยลงมาทั้งหมด อุดทางหนีส่วนใหญ่ของโจรที่ออกมาจับศึกเอาไว้ จากนั้นยังสร้างเสียงระเบิดและประกายไฟที่บริเวณหุบเขาลึกอย่างต่อเนื่อง เชี่ยวฉือซานกับพรรคพวกโจรคิดว่าค่ายหลักเหิงสุ่ยถูกกองทัพทางการซุ่มโจมตีและยึดจุดยุทธศาสตร์แล้วจึงล่าถอยไปยังฐานที่มั่นจั่วซี

จากนั้นรังโจรยังทยอยถูกตีแตกทีละแห่ง เชี่ยวฉือซานทำได้เพียงถอยหนีเรื่อยๆ ไม่หยุด สิ่งที่ทำให้มันงุนงงที่สุดคือทุกครั้งขณะหยุดพักสร้างฐานที่มั่นรังโจรเตรียมยื่นหยัดต่อต้าน กองทัพทางการล้วนบุกมาถึงจากจุดอ่อนที่สุดของค่ายได้ ทำให้มันถูกโจมตีจนแตกพ่ายอีกคล้ายการจัดวางค่ายใต้อาณัติของตนเองทั้งหมดล้วนอยู่ในการควบคุมของศัตรู

และความอึกเขมในการบุกมาของกองทัพทางการกลุ่มนี้มีอาจเปรียบกับกองทัพทางการท้องถิ่นซึ่งปกติหย่อนยานไม่คณาเมื่อ

เซี่ยจื้อซานเคยต่อต้านมาหลายครั้งในอดีต ครั้งนี้ถึงแม้เคลือบพล
ในภูมิทัศน์ที่อันตรายยากข้ามผ่านนี้ก็ยังคงทรหดเฉียบขาด

ตั้งตัวเป็นอ่องที่เหิงสู่ยได้หลายปี เซี่ยจื้อซานยอมมิใช่ผู้ที่
โจรธรรมดาจะเทียบได้ มันเข้าใจหลักการข้อหนึ่งอย่างลึกซึ้ง ทหาร
ของกองทัพขบวนหนึ่งเป็นเช่นไร เห็นได้จากผู้บัญชาการ

คนแห่หวังผู้นี้เป็นบุคคลเช่นไรกันแน่

สักวันหนึ่งข้าต้องได้พบมัน

เซี่ยจื้อซานคิดเช่นนั้น

ในเวลาที่ย่ำจัดตั้งค่ายใหม่อีกครั้ง และพลิกกลับมาเอาชนะมัน
ซึ่งหน้า

เซี่ยจื้อซานจับหินผาที่แหลมคมไว้มัน ปลายนิ้วล้วนมีเลือด
ซึมออกมา แต่มันไม่รู้สึกรเจ็บปวด การตัดสินใจอันยิ่งใหญ่ได้กลบ
ความเจ็บปวดทั้งหมดแล้ว

ในที่สุดก็ป็นข้ามชะง่อนผากองนั้นได้ เซี่ยจื้อซานกับไพร่พล
บรรลุถึงหน้าเส้นทางเล็กๆ อันแคบโค้งสายหนึ่ง สองฟากฝั่งทางคือ
ผาสูงประหนึ่งกำแพง เร้นลับผิดปกติ เส้นทางทอดยาวเต็มไปด้วย
หญ้าสูงถึงเอว เห็นได้ชัดว่าไม่มีผู้คนเดินผ่านมาหลายปีแล้ว

เซี่ยจื้อซานที่ยึดครองเหิงสู่ยหลายปีเคยส่งลูกน้องกลุ่มใหญ่
สำรวจแถบค่ายภูเขาอย่างละเอียด กระจ่างแจ้งเส้นทางสำคัญและ
ลักษณะพื้นที่ทั้งหมดอย่างทะลุปรุโปร่ง ข้ายังสั่งให้ช่างสร้างรั้วป้องกัน
เพื่อกำบังในจุดสำคัญ สร้างให้เหิงสู่ยเป็นดินแดนเขาวงกตแห่งหนึ่ง
ของมัน ในเส้นทางลับจำนวนมากของเหิงสู่ย ทางแคบที่ตั้งอยู่ที่जूซี
สายนี้คือความหวังสุดท้ายของเซี่ยจื้อซาน ขอเพียงผ่านมันไปได้
เดินทางอีกประมาณหนึ่งวันครั้งก็บรรลุถึงหน้าค่ายพันธมิตรที่ถ่วงงันแล้ว

เวลาเดินทางสั้นกว่าครึ่งหนึ่งเมื่อเทียบกับเส้นทางเขาอื่นๆ ที่ทหาร
ไล่ตามใช้เดินทาง

ทางเล็กๆ กับหน้าผาล้วนถูกหมอกหนาล้อมรอบ อากาศเปียกชื้น
จนเหมือนหยดน้ำจะจับตัวออกมาจากรูจุก รอบด้านเงียบส่งดอย่างยิ่ง
และไร้ซึ่งความผิดปกติ

เชี่ยจื้อซานใช้มือซ้ายหยิบดาบสั้นที่กัดไว้มาพลิกจับ มือขวา
ยื่นไปยังเอด ชักดาบศึกที่ติดตัวหลายปีออกมาจากฝักหนังซ้ำๆ อย่าง
ไร้สุ่มเสียง ดาบคมกว้างรูปแบบเรียบง่ายนั้นเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน
คมดาบบินหลายแห่งเพราะต่อสู้อย่างดุเดือดติดต่อกันในสิบวันมานี้

มันยกดาบไว้ข้างหน้า ก้าวเข้าไปในทางแคบก้าวแรก

ไพร่พลเองก็หนุนเนื่องติดตามเข้าไป เดินตรงเข้าไปในทางเล็กๆ
อันคดเคี้ยว

เมื่อบรรลุถึงช่วงกลางของทางเล็กๆ รอบด้านยังคงปราศจาก
ความผิดปกติ พวกมันจึงคลายใจพอสมควรอย่างอดมิได้

รอดแล้ว...

บนสมรภูมิ นี่มักเป็นความคิดที่อันตรายที่สุด

เพราะขณะที่พวกมันคิดเช่นนี้ บนผาสูงสองฝั่งทางต่างผุดเงาคน
นับร้อยขึ้นมา หัวใจของเชี่ยจื้อซานดั่งร่วงลงสู่ทะเลสาบน้ำแข็ง

ร่างที่พลันยืนขึ้นมากมายขับไล่ไอหมอกให้กระจายออกไป
ในทันใด เชี่ยจื้อซานกับไพร่พลเย่สืบกว่าคนเงยหน้ามองไปข้างบน
เห็นเพียงคันเกาทัณฑ์นำวจนสุดหลายคัน หัวลูกศรอันเฉียบคมเล็งใส่
พวกมันลงมาจากที่สูง

บนผาสูงชูไว้ด้วยธงทัพผืนหนึ่ง ได้ธงนั้นเงาร่างกำยำอย่างยิ่ง
เงาหนึ่งกำลังยืนอยู่ เชี่ยจื้อซานอาศัยสัญชาตญาณก็รู้ว่านั้นคือหัวหน้า

ของฝ่ายตรงข้าม

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นสวมใส่ชุดเกราะเป็นอนเต็มไปด้วยคราบโคลนและ
 ผุพังแล้วหลายจุด กลางช่องว่างระหว่างแผ่นเกราะยัดไว้ด้วยใบหญ้า
 เห็นได้ชัดว่ามันสวมเกราะนี้บุกโจมตีวงล้อมข้าศึกกลางขุนเขาหลายวัน
 แล้ว ข้ามผ่านเส้นทางอันตรายกับการต่อสู้ดุเดือดนับไม่ถ้วน มัน
 ศีรษะใหญ่ใบหน้าเหลี่ยม สีผิวเข้มคล้ำ บริเวณหว่างคิ้วมีรอยเลือด
 ที่แห้งสนิทรอยหนึ่ง รอบริมฝีปากล้อมเต็มไปด้วยหนองคราที่ขึ้น
 สะเปะสะปะ บริเวณคางด้านซ้ายยังถูกเผาจนเหลืองเกรียมเป็นวงเล็กๆ
 ชายฉกรรจ์รูปร่างบึกบึน แต่ทำเยนกลับมิได้ชวนให้รู้สึกเทอะทะ ถือ
 ดาบขานเตาที่เป็นอนเต็มไปด้วยโลหิต อากัปกริยานั้นองอาจดุจดั่ง
 ทวารบาลของวัด

คนผู้นี้คืออู่เหวินตั้งเจ้าเมืองจีอันแห่งเจียงซีได้ หนึ่งในผู้บัญชาการ
 กองพลทัพทางการสืบเส้นทางในครั้งนี้ มันนำทหารหนึ่งพันนายบุกฝ่า
 เหนิงสู่ยและจ้าวซืออย่างห้าวหาญในหลายวันนี้ ทำลายรังโจรใต้อาณัติ
 ของเซี่ยจื้อซานติดต่อกันทั้งสองแห่ง วันก่อนหลังบุกทะลวงค่ายภูเขา
 ตระกูลหยางก็มีได้หยุดพักแม้แต่น้อย ยังคัดเลือกทหารเด็กล้ำสี่ร้อยนาย
 เร่งมาโอบล้อมซุ่มโจมตีด้วยตัวเอง รอจนเซี่ยจื้อซานผู้เป็นหัวหน้าโจร
 เข้ามาติดกับเองจนสำเร็จดังคาด

แม้ปีนี้อู่เหวินตั้งอายุสี่สิบสองปีแล้ว แต่มันที่ขอบฟ้าวิทยายุทธ์
 ตั้งแต่เด็ก ภายนอกดูเหมือนอายุสามสิบต้นๆ มันกับเซี่ยจื้อซาน
 อายุไล่เลี่ยกัน คนทั้งสองมีร่างกายแข็งแรงโดยธรรมชาติ ผ่านการต่อสู้
 อันดุเดือดหลายวันเช่นเดียวกัน แต่เทียบกันในขณะนี้ อู่เหวินตั้งยังคงมี
 พละกำลังเต็มเปี่ยมมองเห็นได้ชัด คล้ายยังสู้ได้อีกเจ็ดวันเจ็ดคืน
 เซี่ยจื้อซานที่เคยตั้งตนเป็นอ่องกลับเหมือนเปลือกกลางที่ถูกควั่นเนื้อใน

ออกไป

ดวงตากลมโตทั้งสองของอู่เหวินตั้งจ้องมองเซี่ยจื้อซานจากที่สูง
ขอเพียงมันโบกมือเล็กน้อย ลูกเกาที่ถนบนั้นบร้อยบนยอดผาก็จะพุ่งลงมา
พร้อมกัน พวกเขาเซี่ยจื้อซานยี่สิบคนต้องตายอย่างไรทางถอยเป็นแน่

เซี่ยจื้อซานเองก็แหงนมองอู่เหวินตั้ง คัดรู้ที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากัน
สองคนคล้ายกำลังสนทนาโดยไม่กล่าวคำ

เจ้าเลือกเองเถอะ... ดวงตาของอู่เหวินตั้งกำลังกล่าวเช่นนี้

เซี่ยจื้อซานรู้ว่าไม่ว่าจะเลือกอย่างไร ความจริงไม่ต่างกันแม้แต่น้อย
แต่มันพลันนึกถึงความคิดเมื่อครู่

อยากพบคนผู้นั้นสักครา

เซี่ยจื้อซานตัดสินใจแล้ว โยนดาบคู่สั้นยาวในมือลงในหญ้าสูง
ข้างทางเล็กๆ

วันถัดมา หน้าประตูค่ายเหิงสุ่ย

ด้านหนึ่งของพื้นที่ว่างหน้าค่ายสุ่มซ่อนด้วยศิระระนับร้อยนับพัน
ทุกห้าศิระจะใช้เส้นผมผูกเป็นหนึ่งกองเพื่อรอให้นายทหารตรวจสอบและ
นับคำนวณ สีหน้าตอนตายของโจรแต่ละคนน่าสลดนั้ก บางคนยังคง
มิได้หลับตา คล้ายกำลังทอดมองค่ายภูเขาที่เคยเรื่องอำนาจแห่งนี้

เซี่ยจื้อซานที่ยังคงเป็นเจ้าของค่ายภูเขานี้เมื่อครั้งเดือนก่อนยามนี้
เปลือยท่อนบน แขนทั้งสองถูกมัดไขว้หลัง กำลังถูกนำตัวออกมาจาก
ในกรงขัง เดินผ่านพื้นดินทรายที่ซึ่มเต็มไปด้วยโลหิต

แม้อยู่ในสภาพรอความตาย แต่นู้รุษที่เคยอ้างตัวเป็นเจิงหนานอ่อง
ผู้นี้ยังคงยึดตัวตรงเดินผ่านเส้นทางช่วงสุดท้ายนี้

กึ่งกลางที่ว่างหน้าประตูค่ายวางไว้ด้วยเก้าอี้หนึ่งเสื่อตัวหนึ่ง

เป็นสิ่งที่ยกออกมาจากในตำหนักค่ายภูเขา เป็น 'บัลลังก์' ในวันวานของเชื้อจ้อซาน เก้าอี้ยังคงว่างอยู่ แต่สองฝั่งที่วางยื่นเต็มไปด้วยขุนศึกกองทัพทางการเมืองจำนวนมาก พวกมันล้วนอยากมองดูด้วยตาตนเองว่า 'ราชาโจร' ที่เคยทำให้มณฑลเจียงซีบูรพาตกอยู่ในความหวาดกลัว ชื่อเสียงชั่วร้ายดังไกลถึงพื้นที่ใกล้เคียงเช่นมณฑลหูก่วงและก่วงตงผู้นี้มีลักษณะเช่นไรกันแน่

ระหว่างเชื้อจ้อที่รัดไขว้กัน เผยร่างที่มีรอยแผลกระดำกระด่างของเชื้อจ้อซาน คล้ายกำลังบอกเล่าตำนานการผจญภัยของมัน เชื้อจ้อซานถูกลบหลู่เช่นนี้หาได้นำพามาใส่ใจไม่...มันรู้ว่านี่คือจุดจบอันเที่ยงแท้ของผู้แพ่ ฝ่ายตรงข้ามเป็นขุนนางของทางการ เป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติต่อหัวหน้าโจรที่ก่อกบฏด้วยความนอบน้อม หาไม่ยากที่จะพิชิตใจผู้คน

มันกวาดมองผู้ชมโดยรอบแวบหนึ่ง เห็นเพียงเงาร่างเตี้ยล่ำที่มีได้สวมเกราะเงาหนึ่งในนั้นคุ่นต้ายิ่งนัก เมื่อมองดูอย่างละเอียดกลับเป็นจางเป่าผู้เป็นนายช่าง คนผู้นี้ฝีมืองานไม้และความคิดล้ำเลิศเป็นที่รู้จักทั้งใกล้และไกล หลังเชื้อจ้อซานก่อกบฏสร้างค่ายไม่นานก็จับมันขึ้นเขาแล้วจูงใจด้วยเงินทอง ให้มันสร้างสิ่งป้องกันค่ายแต่ละจุดที่เหิงสุย

ที่แท้แม้แต่คนผู้นี้ก็ถูกค้นหามาประกาศนโรโทษ...มีนำจุดอ่อนและทางหนีทั้งหมดของค่ายภูเขาล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามรู้ชัด...

พ่ายให้คู่ต่อสู้เช่นนี้...ไม่เสียที

เชื้อจ้อซานมองไปอีกครา ยังเห็นอุ้หวินตั้งที่จับเป็นมันเองกับมือ อุ้หวินตั้งยามนี้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว มันมิได้สวมใส่เกราะศึกเพียงห้อยกระบี่เล่มหนึ่งที่ข้างเอว แต่ความองอาจมิได้เป็นรองขณะอยู่ในสมรภูมิเมื่อวานแม้แต่น้อย บาดแผลตรงหน้าผากก็ใช้ผ้าฝ้าย

พันปีด

ลักษณะเช่นนี้ของอุ่เหวินตั้งยากที่จะชวนให้เน็กภาพได้ว่ามันคืออดีตบัณฑิตจีนชื่อ* ในบรรดาขุนนางบุ๋นจำนวนมาก อุ่เหวินตั้งคืออัจฉริยะผู้กล้าหาญที่หาได้ยาก ขณะเยาว์วัยได้ใช้วิทยายุทธ์และพลังกำลังอันไร้เทียบเทียมสร้างชื่อในหมู่บ้านเมืองจิงโจว ยังเป็นศิษย์เด่นล้ำของสำนักกระบี่ชงเฟิงอันเลื่องชื่อในยุทธภพท้องถิ่น หลังสมรสเริ่มพากเพียรเรียนหนังสือ อายุยี่สิบเก้าปีได้เข้าสอบเบื้องพระพักตร์และได้เป็นหนึ่งในบัณฑิตเอกสามชั้นเข้าสู่วังราชการนับแต่บัดนั้น

คนส่วนใหญ่ในราชสำนักเองก็เล็งเห็นคุณสมบัติพิเศษของอุ่เหวินตั้ง ตำแหน่งขุนนางที่มอบหมายให้มันตำแหน่งแรกคือผู้พิพากษา รับผิดชอบการตัดสินคดีในฉางโจวมณฑลเจียงซู เผอิญหน้าผู้คนหลากหลายอาชีพกับพวกชั่วช้านับไม่ถ้วนที่ตลาด ไม่กลัวอำนาจขุนนางละโมบ ชื่อสัตย์ยุติธรรมไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่ก็ล่วงเกินชนชั้นสูงที่ยักยอกทรัพย์สินชาวบ้าน ด้วยเหตุนี้มันจึงถูกจับเข้าคุกขณะหลิวจิ้นมหาชันที่กุมอำนาจ ถูกทรมานสารพัดและปลดออกจากตำแหน่งขุนนาง หลังหลิวจิ้นถูกประหารอุ่เหวินตั้งจึงได้ถูกเรียกใช้อีกครั้ง ขณะดำรงตำแหน่งในทางการหลายแห่งล้วนแล้วแต่มีผลงานปราบกบฏ กล่าวได้ว่าหล่อหลอมมาจากการต่อสู้เป็นตายมาโดยตลอด บุคลิกอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยววันนั้นขุนนางทั่วไปย่อมมิอาจเทียบได้

* ระบบการสอบขุนนางในสมัยโบราณของจีน (เคอจวี) จัดสอบเป็นรอบเลื่อนขั้นทีละชั้น รอบแรกเป็นระดับท้องถิ่น (อำเภอหรือจังหวัด) เรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชื่อใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบรอบต่อไปในระดับภูมิภาค (เขตหรือมณฑล) เรียกว่าการสอบเซียงชื่อ หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหริน แล้วจึงสามารถเข้ามาสอบระดับฮุยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจันชื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ และจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคิดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามลำดับคะแนนจากมากที่สุด ได้แก่ จ้วงหยวน (จอหงวน) บิ่งเหยียน และทันฮวา

เซี่ยจื้อซานมองเห็นอุ๋เหวินตั้งจึงผงกศึระะเล็กน้อยทักทายมัน
 อุ๋เหวินตั้งเห็นแล้วรู้สึกตกตะลึงพอสมควร แต่มันเกลียดชัง
 ความชั่วเหมือนศัตรูคู่แค้นมาชั่วชีวิต ไม่มีความรู้สึกเคารพเลื่อมใส
 ต่อหัวหน้าโจรผู้นี้แม้แต่น้อย ยังคงใช้สายตาเย็นชาจับจ้องมัน

ทหารสองนายคุมตัวเซี่ยจื้อซานมาหน้าเก้าอี้ที่อยู่กึ่งกลาง กดไหล่มัน
 ซ้ายขวาแล้วเตะข้อพับขา บีบให้มันคุกเข่าลงกับที่

ยามนี้ทหารกลุ่มหนึ่งเดินออกมาจากในค่าย มีจำนวนประมาณ
 สามสิบกกว่านาย ทั้งหมดล้วนสวมใส่เกราะศึกที่เบาสบายซึ่งสร้างขึ้นจาก
 แผ่นไม้ไผ่หรือหนังฟอกบาง สิ่งที่พกคืออาวุธสั้นจำพวกดาบขวาน
 ท่อนล่างรัดขาสวมรองเท้าฟาง แต่ละนายเฝ้าเท้าแควล่วล่องว่องไว
 ก้าวเดินแทบจะไร้สัมผัสเสียง

นักรบเหล่านี้คือองครักษ์เด็กล้ำของผู้ตรวจการเจียงซีใต้ ภายนอก
 ดูเหมือนหัวทวนญาติเจเน แต่ความจริงเพิ่งเข้าเป็นทหารได้ไม่ถึงหนึ่งปี

ที่แท้เมื่อทางการท้องถิ่นต้องการปราบปรามโจร ล้วนไม่อาจ
 เคลื่อนไพร่พลที่ถูกลงมาประจำยังพื้นที่ออกไปเองได้โดยง่าย ประการแรก
 เนื่องจากราชสำนักเข้มงวดต่อการควบคุมอำนาจกองทัพทางการ
 ท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง ประการที่สองต่อให้ระดมพล ความสามารถ
 ในการต่อสู้และการฝึกฝนของพวกมันก็มีอาจรับมือกับการต่อสู้
 ในทุ่งนาป่าเขาได้ ตลอดมาล้วนต้องเกณฑ์นักรบหมาป่าในแถบพื้นที่
 ไกลโพ้นเป็นกำลังรบหลัก ทว่าการระดมพลเช่นนี้สิ้นเปลืองเวลา
 และทรัพยากรกองทัพเป็นอย่างมาก ซ้ำยังยากที่จะบัญชาการเพราะ
 ความไม่เข้าใจด้านภาษา มีอาจกำจัดโจรที่หลบตะแลงเง้าเหล่านี้ได้
 ผู้ตรวจการจึงเปลี่ยนแปลงวิธีการแต่เก่าก่อน ส่งทหารเข้าเป็นขุนนาง
 คัดเลือกผู้เยี่ยมหาญจากแต่ละอำเภอตั้งเป็นทหารชาวบ้าน ฝึกฝน

อิงตามสถานการณ์ต่อผู้จริง ผลสุดท้ายความสามารถในการเคลื่อนทัพ และประสิทธิภาพการต่อสู้เห็นอกว่าเมื่อก่อนอย่างมาก เหมือนเช่น ผู้เด่นล้ำกลุ่มนี้ ทักษะของทุกคนดั่งลิงค่าง ไม่หวั่นเกรงภัยพาลบน สมรภูมิพื้นที่ภูเขา ปีนผาพรางกาย พิชิตชัยกองทัพโจมสายฟ้าแลบ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า นับตั้งแต่ทำลายล้างรังโจรที่เขาเชิญหมู่เมืองจางโจว มณฑลฝูเจี้ยนในเดือนสองเดือนสามของปีนี้ จนถึงบุกโจมตีเหิงสุย ล้วนสร้างผลงานโดดเด่นอันใหญ่ยิ่งโดยการจู่โจมกะทันหันจากหน้าผา ด้านหลัง

หัวหน้านักรบปีนเขาในกลุ่มนี้คือบุรุษรูปร่างเตี้ยเล็ก บนหน้าประดับ ด้วยจุมพอกแหลมงอ้งม้วน แผ่นหลังห้อยเฉียงดาบยาวเล่มหนึ่ง มิใช่ใครอื่น เป็นเมิ่งซีเหอศิษย์สำนักปากว่าแห่งผู้โจวที่มีภูมิหลังเป็นโจรภูเขา

เชิญจ้อซานที่คุกเขาอยู่หรือตาจ้องมองไป แต่ผู้ที่มีมันจับจ้องหาใช่ เมิ่งซีเหอไม่ แต่เป็นอีกคนหนึ่งเมิ่งซีเหอคุ้มกันประชิดตัวอยู่ในขณะนี้

คนผู้นี้สวมชุดเกราะขุนศึกอย่างเป็นทางการเป็นระเบียบเรียบร้อย แม้ชุดเกราะ หาได้หรูหราไม่ แต่ในหมู่นักรบที่แต่งกายเหมือนนายพรานมากกว่า ทหารกลุ่มนี้ยังคงจำแนกออกในแวบเดียว

เป็นผู้ที่ต่อให้เชิญจ้อซานต้องยอมจำนนก็อยากเห็นสักแวบ

เมื่อเห็นรูปลักษณ์คนผู้นี้กับตา เชิญจ้อซานก็ค่อนข้างแปลกใจ แม้ทำเดินคนผู้นี้เหยียดตรง แต่ดูจากรูปร่างและโครงสร้างกระดูก ของมันค่อนข้างผอมบาง ใบหน้าชูปผอมที่ไว้เครายาวยังสุขภาพเรียบร้อย หากมิได้สวมเกราะปกกระบี่ จะเป็นลักษณะของอาจารย์สอนหนังสือ ตามชนบทคนหนึ่ง

นี่...คือบุรุษที่เอาชนะข้า?

ทว่าขณะที่คนผู้นี้ค่อยๆ เข้ามาใกล้ ทำให้เชิญจ้อซานมองดู

อย่างละเอียดยิ่งขึ้น จึงเริ่มเปลี่ยนแปลงความคิด ดวงตาทั้งสอง ได้หมวกคิกันนั้นเปล่งประกายความเฉลียวฉลาดที่ไม่เหมือนทั่วไป โคมหน้านั้นหาได้มีลักษณะน่าเกรงขามของทรรราชที่โน้มหน้าให้ปฏิบัติ ตามไม่ แต่กลับมีอำนาจที่มีอาจบรรยายและมีอาจลวงเกินได้ พลัง ส่วนนั้นเหนือกว่าอำนาจของทรรราชอย่างมาก

ขณะที่เจ็จ้อซานมองดูมันก็พลันรู้สึกว่เมื่อก่อนขณะตนเอง อ้างตัวเป็น 'อ่อง' คือเรื่องน่าขันเพียงใด

หวังโส่วเหรินผู้ตรวจการเจียงซีได้เดินไปเบื้องหน้าเก้าอี้หนึ่งเสื่อนั้น ปลดกระบี่ข้างเอวลงช้าๆ แล้วนั่งบนเก้าอี้ มือซ้ายยันกระบี่ไว้ด้านข้าง เสมือนไม้เท้า ทุกการเคลื่อนไหวล้วนสง่าผ่าเผย

หวังโส่วเหรินทำเช่นนั้นหาได้ตั้งใจวางท่าไม่ แต่เป็นหัวหน้ากองทัพ ตนเองต้องเป็นแบบอย่างให้เหล่าทหารตลอดเวลา หลังรบชนะจึงยังคง สวมใส่ชุดเกราะทั้งชุด

พวกเม็งซีเหอแบ่งกันอารักขาอยู่สองฝั่งของผู้ตรวจการหวัง ในขณะเดียวกันอุ่เหวินตั้งเองก็เดินออกมาจากกองทหาร ข้างกาย ติดตามด้วยเพศฆาตที่รูปร่างสูงใหญ่แทบเสมอเหมือนกับมัน บนไหล่ พาดไว้ด้วยดาบหนักที่ใช้ตัดศีรษะเล่มหนึ่ง

หวังโส่วเหรินกับเจ็จ้อซานกำลังสบตากัน มันสังเกตเห็นหัวหน้าโจร ที่เป็นภัยต่อเจียงซีได้หลายปีผู้นี้แล้วรู้สึกเพียงคนผู้หนึ่งสง่าผ่าเผย ขณะ คุกเข่ายังคงบุคลิกเยือกเย็น ในใจค่อนข้างเสียดาบเล็กน้อย

เจ็จ้อซานเปิดหูเปิดตาลักษณะหวังโส่วเหรินแล้ว ยังมีขุนพล ที่เฝ้าอยู่ข้างกายมัน ยิ่งเข้าใจว่าตนเองหาได้พ่ายแพ้แก่โชดชะตาไม่

เพียงแต่เจ็จ้อซานไม่มีวันรู้ว่หนึ่งปีมานี้หวังโส่วเหรินยังเคยทำ เรื่องราวมากน้อยอยู่เบื้องหลังเพื่อปราบโจร ทั้งตรวจสอบและโน้มหน้า

เหล่าเจ้าหน้าที่ทางการที่ไปเป็นหูตาและเคยรับสินบนจากโจร ใช้พวกมันเป็นไส้ศึกอีกที และทั้งออก 'ระเบียบป้ายสิบเคหา'* ควบคุมให้ชาวบ้านแต่ละครัวเรือนคอยตรวจสอบกันเองอย่างเคร่งครัด ทำให้โจรไร้ที่กบดาน นอกจากนี้ยังตั้งใจปล่อยข่าววันเวลายกทัพหลวงลอบส่งทหารล่วงหน้าทำให้โจรไม่ทันป้องกัน ก่อนยกทัพไปเหิงสูยได้ประกาศนิรโทษกลุ่มโจรสี่โถวแห่งอำเภอหลงชวณที่อยู่อีกด้านหนึ่งของชายแดนก่วตงทางตะวันออกเฉียงใต้เป็นอันดับแรกเพื่อขจัดความกังวล กอปรกับคัดเลือกทหารชาวบ้านในพื้นที่มาฝึกฝนเพิ่มขึ้น แผนการและการเตรียมพร้อมทุกก้าวของหวังไส่วเหรินล้วนระมัดระวังอย่างยิ่ง ให้ฝ่ายตนเองมีโอกาสชนะมากที่สุด ไม่ฝากความหวังไว้กับโชคชะตาเป็นอันขาด

แต่เมื่อถึงเวลารับศึกอย่างแท้จริง กลยุทธ์ปัญญาการของหวังไส่วเหรินกลับพิสดารเกินคาดเดา ใช้กองทัพจู่โจมสายฟ้าแลบโอบล้อมโดยไม่หวั่นเกรงภัยพาล เจตนาเผยแพร่แผนลวงทำให้เซียจื้อซานคิดว่าค่ายหลักแตกแล้ว ค่อยติดตามซ้ำเติมให้ถึงที่สุดอย่างรวดเร็ว ความกล้าหาญในการตัดสินใจของมันชวณให้รู้สึกอัศจรรย์ใจ

อู่เหวินตั้งแ่กกว่าหวังไส่วเหรินสองปีและมีประสบการณ์กว่าดั่งโจรผู้ร้าย แรกเริ่มขณะรับคำสั่งมาช่วยรบ รู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งต่อความสามารถของกองกำลังผู้ตรวจการหวัง กระทั่งเปิดศึกจึงเลื่อมใสด้วยใจจริง

* ระเบียบป้ายสิบเคหา เป็นวิธีควบคุมหมู่บ้านในสมัยโบราณ สร้างขึ้นโดยหวังหยางหมิง กำหนดให้ทุกหมู่บ้านเป็นหนึ่งป้าย บนป้ายระบุจำนวนคน ภูมิภาคเนาเดิม และอาชีพของทุกบ้าน หมุนเวียนกันตรวจสอบ หากบ้านหนึ่งซุกซ่อนโจร ซีก้าบ้านจะติดร่างแหไปด้วย หากมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนคนต้องแจ้งต่อทางการ มิฉะนั้นจะถูกตัดสินเป็น 'เคหาต้า'

สิ่งที่มันไม่รู้คือก่อนตนเองจะดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองจีอัน อำเภอลูหลิงที่อยู่ในการควบคุมของมัน หลายปีก่อนหวังโส่วเหรินเคยทำศึกวัดชิงเหลียนอันสวยงามอย่างยิ่ง เพียงแต่ชาวบ้านในพื้นที่ปิดปากเงียบต่อเรื่องการเข้าร่วมศึกของใต้ทำหวังตามคำกำชับของมัน

ยามนี้ฮูเหวินตั้งลี้วงกระดาศออกมาจากในอกเสื้อ เปิดออกมาเริ่มอ่านข้อกล่าวหาอันชั่วร้ายอย่างยิ่งแต่ละอย่างของเซี่ยจื้อซาน

เซี่ยจื้อซานคล้ายไม่ได้ยิน ดวงตายังคงจ้องมองหวังโส่วเหรินที่อยู่เบื้องหน้าไม่ขยับ

กระทั่งฮูเหวินตั้งอ่านจบ หวังโส่วเหรินจึงใช้สองมือยันกระบี่ไว้กึ่งกลางหน้าลำตัว ก้มตัวไปข้างหน้าพอประมาณพลางถาม "เซี่ยจื้อซาน หัวหน้าโจร เจ้ามีคำใดจะกล่าว"

"แพ้เป็นเจ้า ชนะเป็นโจร ช้ายอมรับแล้ว" เซี่ยจื้อซานตอบเสียงเย็นชา "ตั้งตัวเป็นองค์ที่ค่ายเหิงสุ่ยหลายปี แม้เป็นเวลาอันสั้นก็เห็นอกว่าชีวิตข้าทาสนบวราธรรมดา เป็นเจ้านายตัวเองได้ ข้าเซี่ยจื้อซานไม่เสียใจสักนิด"

หวังโส่วเหรินจ้องมันโดยไม่เอ่ยคำ

จิตใจห้าวหาญแห่งทราชนั้ชวนให้หวั่นไหวได้ง่ายโดยแท้จริง แต่หวังโส่วเหรินมิได้ซาบซึ้งสักนิด เพราะมันรู้ว่าเบื้องหลังของจิตใจห้าวหาญนี้ก็เก็บไว้ด้วยต้นหาที่หมายจะปล้นฆ่าเผาทำลาย ราคะที่หมายจะจี้ตัวกระทำซ้ำเรา

นักสู้ที่ทำความเห็นแก่ตัวของตนเองมิใช่วีรบุรุษผู้กล้าอันใด มหาโจรเบื้องหน้าผู้นี้สอนสิ่งอะไรมิได้อีกแล้ว ทุกอย่างสลายเกินไปหวังโส่วเหรินมิได้มองดูมันอีกและโบกมือให้ฮูเหวินตั้ง

"ในเมื่อเซี่ยจื้อซานหัวหน้าโจรยอมรับความผิดทั้งหมดแล้ว วันนี้

ให้ประหารเสียที่นี่ เสียบหัวประจานที่ประดู"

สู้มเสี่ยงเยือกเย็นดั่งขึ้น เที่ยจ้อซานยังคงมองดูหวังโส่วเหริน
อยู่ตลอด หวังว่าจะดิ่งดูตตายของฝ่ายตรงข้ามอีกครั้ง แต่หวังโส่วเหริน
หาได้มองดูมันอีกสักแวบไม่ ฉากความเห็นใจจอมปลอมที่เที่ยจ้อซาน
เฝ้ารอสูญสลายโดยพลัน

มันกำลังจะกล่าวอะไรอีก แต่องครักษ์ก็ร่างกายของมันก้มต่ำ
ไปข้างหน้า

มือดาบยื่นอยู่ข้างกายมันแล้ว

ในวันเดียวกัน หวังโส่วเหรินใช้คนประกาศนิรโทษต่อหลันเทียนเฟิง
หัวหน้าโจรต่งกั้ว พร้อมส่งทหารบุกไปอย่างลึกลับโดยเร็ว หลันเทียนเฟิง
รวบรวมหัวใจย่อยใต้อาณัติเข้าหาหรือเพราะมีอาจตัดสินใจว่าได้รับ
การนิรโทษจริงหรือไม่ เมื่อการป้องกันหละหลวม กองทัพสี่เส้นทางของ
พวกอู่เหวินตั้งจึงบุกฝ่ามาถึง หลันเทียนเฟิงพ่ายแพ้หนีตายกะทันหัน
กองทัพทางการฉวยโอกาสติดตามซ้ำเติม ทำลายรังโจรที่ต่งกั้วติดต่อกัน
สิบสามแห่ง หลันเทียนเฟิงถูกบีบจนกระทำอัตวินิบาตกรรมที่เขาด้านหลัง

นับตั้งแต่เข้าดำรงตำแหน่งเดือนหนึ่งจนถึงเดือนสิบสอง
หวังโส่วเหรินทำลายโจรกบฏที่จางโจว เหนิงสุ่ย ต่งกั้วติดต่อกันสามแห่ง
ประกาศนิรโทษชื่อจ้งหรงหัวหน้าโจรสี่เเกว ภัยคุกคามที่ทำให้เจียงซีได้
และสามมณฑลใกล้เคียงลำบากใจหลายสิบปี มันใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งปี
ก็ปราบปรามได้อย่างราบคาบ จึงทำให้ผู้คนตกตะลึง แม้กระทั่ง
หวังฉยงเสนาบดีกรมทหารที่เลื่อนขึ้นมันก็รู้สึกผิดคาดอย่างมาก

'มองคนไม่ผิด...' หวังฉยงอดมิได้ที่จะอุทานขณะรับรายงานที่
เมืองหลวง

ทว่ากวาดล้างใจผู้ร้ายหาใช่การทดสอบใหญ่ที่สุดที่หวังของ
มอบให้หวังโศวเหรินไม่ และหวังโศวเหรินเองก็กระจ่างว่าตนเองถูก
ส่งมาเจียงซีเพื่ออะไร

พายุที่ใหญ่มากกว่ากำลังก่อตัวอยู่ที่ท้องฟ้าผืนนั้น ไม่รู้ว่าจะมีผู้ใด
ต้านทานได้หรือไม่

ต่อให้เป็นหวังโศวเหริน ก็ไม่แน่ว่าจะต้านทานได้เช่นกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)